

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

6. Decisio Sacrae Rotae Romanae coram R. P. D. Carrillo in causa Corduben.
Decimarum de Luzena. Veneris 26. Maii 1638.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76432](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76432)

in hac tertia concessione, & sic præsens casus toto celo distat ab illis decisionibus; Agitur quippe hic de maiori, & diuturniori præiudicio Ecclesiæ, & in illis decisionibus erat propemodum necessarium ad vitam vnius periti, & informati cedere Scribania, cum Monachi per seipos munus illud obire possint, res autem plena periculi foret tantam Scripturarum molem, & vniuersam illius regionis negotiorum notitiam, & custodiam modò vnius, modò alterius fidei committere viuenti primo informato; Quæ cautiones non militant in concessione ad tres generationes, & cum facultate nominandi etiam in articulo mortis extraneos, & ipsi Monachis ignotos, & fortasse minus officio idoneos.

8. Verum quod in concessionibus officij Scribania non requiritur beneplacitum Apostolicum, & alia similia non pendunt à depositione testium, sed à Iudicio Iudicis, & ideo non est super his concedenda remissoria, sed appositè cadunt sub dubio principali, & à Rota, non autem à testibus erunt definienda.

Postremò non obstat, quod stante illo patrocinijs eredito vtile fuerit Ecclesiæ concedere hanc Scribaniam, & obligatio Ecclesiæ videatur posse sustineri, si illis sit vtilis, vt dicimus de contractu minoris, qui sustinetur etiam sine solemnitatibus si minori sit vtilis, Socin. sen. consil. 80. n. 28. & segg. lib. 4. Rota decis. 599. n. 3. part. 1. recent. Et idem dicunt nonnulli de pupillo, & de aliis personis priuilegiatis.

9. Quoniam quicquid sit in contractibus minorum, & pupillorum in quibus terminis nec desunt qui contradicunt, certum est, in alienatione bonorum Ecclesiæ duo requiri copulatiuè, & vtilitatem, & beneplacitum Apostolicum, & vnum sine altero non suffragari, vt in primis decisionibus, & in foro externo nemo contradicit, ita vt alienatio etiam vtilis sine beneplacito non sustineatur, nec beneplacitum sine vtilitate, seu necessitate sufficiat, Couar. val. resol. d. lib. 2. c. 17. n. 2. Redoan. de reb. Eccles. non alienan. q. 5. l. c. 7. n. 21. vbi de comuni; q. 35. p. 101. & q. 36. nu. 19. & omnium melius Sarmien. de redditib. honor. Eccles. c. 2. n. 2. part. 1. Surd. consil. 301. n. 25. Molin. de iust. & iur. cap. 468. concl. 6. n. 4. & millies dixit Rota, & nuper in Bononien. transactionis 14. Iunij 1628. coram R. P. D. Ghislerio. & nouissimè explicat Ferdin. de Castro Palao in Moral. part. 2. tract. 12. §. 6. punct. 15. n. 5. & in vers. finis autem. bene respondet motiui, quod stante vtilitate fuerit satisfactum intentioni Canonis prohibentis alienationem bonorum Ecclesiæ, Canon enim voluit consulere in vniuersum vtilitatibus Ecclesiæ, non autem in aliquibus casibus particularibus, & alias daretur ansa Prælati quotidie faciendi alienationes sub prætextu vtilitatis (preto beneplacito Apostolico, & assiduis vexarentur litibus Ecclesiæ, dum omisso beneplacito Apostolico opus esset postea inquirere de hac vtilitate; & rationes etiam differentia inter prohibitionem alienationis bonorum pupilli, & minorum, & bonorum Ecclesiæ notat Bero in c. que in Ecclesiæ n. 35. & segg. de Constit. Villagut. de reb. Eccles. mal. alienat. reuoc. lib. 2. c. 5. n. 189. & segg. Sarmien. de redditib. honor. Eccles. part. 1. c. 2. n. 5. 10. & 12. Hocque tantum operatur vtilitas, quod si deficiat beneplacitum Apostolicum, tunc contractus nullitas non potest opponi, nisi ab ipsa Ecclesia, non autem à contrahente cum ipsa, & hoc est priuilegium Ecclesiæ, vt favore illius detur claudicatio, & possit Ecclesia ratum habere quod à principio non ritè contractum fuit, Sarmien. de redditib. Eccles. part. 1. c. 2. n. 14. 18. & 29. vbi loquitur in terminis extrauagantis Ambitiose n. 20. Quatant. in summa Bullar. in verb. Alienatio rerum Ecclesiæ n. 34. vers. declara. Redoan. d. tract. q. 20. n. 193. Ferdin. de Castro Palao d. §. 4. n. 5. vers. ex his manat. & dixit Rota in Romana Censùs vitalitij 22.

Maj 1626. & 29. Ianuar. 1627. coram me Socin. vers. d. consil. 8. lib. 4. n. 8. & segg. loquitur in contractu pupilli, & ad effectum vt pupillus possit stare contractum vtili licet à se nulliter iniri à principio, vt in n. 11. & Socinum allegat.

10. Amplius in alienatione bonorum Ecclesiæ est particularis ratio, quia defectus beneplaciti Apostolici necdum dicitur defectus solemnitatis, sed est etiam defectus formæ substantialis contractus, nempe consensus veri Domini; Papa enim vt totius Ecclesiæ gubernator supremus, & Dei Vicarius est Dominus bonorum omnium Ecclesiæ, & habet liberam, & plenam administrationem super his bonis Ecclesiæ, Bald. consil. 165. n. 2. post med. vers. præterea Dominum Papa, lib. 2. Castr. consil. 287. n. 3. lib. 2. & sequitur Peregr. de her. ff. lib. 1. tit. vlt. n. 85. & segg. Redoan. de reb. Eccles. non alien. q. 44. n. 6. & q. 19. n. 120. & inferiores Prælati dicuntur habere administrationem ab ipso Papa, Innoc. in c. cum super. num. 3. de caus. poss. & resp. de Hostien. ibi n. 4. Ioan. Andr. num. 4. Imol. n. 7. Turres. in c. videntes. n. 4. & 5. caus. 12. q. 1. & potest liberè alienare dicta bona concurrente, vel præsentando inferiores Prælatos, vt latè, & doctissime fuit explicatum in Forolempnion. emphyteusis 16. Iunij 1636. coram Reuerendiss. D. meo Decano; Iaco dum Paulus Secundus in extrauag. Ambitiose, iussit ne fierent alienationes bonorum Ecclesiæ in consilio Papa, censetur admissæ facultatem prius attributam inferioribus Prælati, & quod ipsius Papa tantam potestatem, & Supremi Domini, & immediati dispensari, expectaretur consensus; & sic dum deficit beneplacitum Apostolicum, contractus caret necdum solemnitate à iure postituum inducitur, vt sit consilium vtilitati Ecclesiæ, sed caret etiam consensu veri Domini, in quo consensu consistit potissima substantia contractus etiam attento iure naturali, & beneficiunt tradita per Abb. in c. 1. n. 19. vers. ultimo hic quo 20. de restit. in integr. Redoan. de reb. Eccles. non alienan. q. 46. n. 34. & 35. & melius per Villagut. de reb. Eccles. mal. alienat. reuoc. lib. 2. part. 2. n. 24. & 25. & Sarmien. d. tract. de reddit. Eccles. c. 2. n. 12. 14. & segg. que ratio cessat in alienationibus bonorum minorum, & aliorum, quia in his solum deficit solemnitas iuris postitui, & si sola vtilitas sufficeret sine isto beneplacito, sequeretur quod Ecclesia data vtilitate posset compelli ad vendendum, & alios contractus peragendos, quod est absurdissimum, vt per Sarmien. d. c. 1. n. 2. part. 1.

Et ita tertio Domini vnanimitè steterunt pro derogatione remissoria vtraque parte informante, &c.

DECISIO VI.

Sacræ Rotæ Romanæ coram R. P. D. Carillo.

In causa Corduben. Decimarum de Lucena.

Veneris 29. Februarij 1638.

§. 1. Pro confirmatione sententiæ Rotalis responderunt Domini, attenta eius validitate, contra quam nihil est quod obici possit, & iustitia clare patet ex decisionibus in hac causa factis coram Illustrissimo D. meo Decano, in quibus firmatur priuilegia per Romanos Pontifices Panlum III. Pium IV. & Gregorium XIII. Venerabili Societati I. E. S. V. concessa pro exemptione à solutione decimarum, vt potè amplius derogationum clausulis concepta suffragari aduersus immemorabilem possessionem, quam vna cum fama priuilegij habet in iure decimandi pro se Excellentissimus D. Dux de Cadona.

Primo

2. Primò enim Paulus III. de anno 1549. concessit huiusmodi exemptionem Societati I. E. S. V. verbis amplissimis, & clausulis prægnantibus à solutione quarumcumque decimarum predialium, personalium, ac etiam Papalium, cum clausula generali derogatoria, non obstantibus constitutionibus, & ordinationibus ac iuramento, confirmatione Apostolica roboratis, statutis, vel consuetudinibus. Guttier. consil. 5. n. 2.

3. Secundo, Pius IV. confirmans seu approbans, vel de nouo concedens, quatenus opus sit, prædictam exemptionem à solutione decimarum, & quarumcumque impositionum, pro potiori cautela, vniuersam Societatem I. E. S. V. omniaque & singula illius Domus Probationis, & Collegia vbi liberè existens, presentia & futura, eorumque personas, fructus, redditus, ac prouentus, etiam bonorum Ecclesiasticorum, secularium, & regularium quorumcumque illis pro tempore vniuersis, aliisque res, & bona quacumque exemit à quibuscumque decimis etiam Papalibus, prædialibus, personalibus, quaris, medietaribus, & aliis fructibus paribus, subditis etiam charitativis, & aliis ordinariis oneribus, etiam pro expeditione contra Infideles, defensione Patriæ, & aliis, quomodolibet ad instantiam quoque Imperatorum, Regum, Ducum, & aliorum Principum pro tempore impositis, quauis in illorum impositione canuatur quòd nulla prorsus exemptio cuiuscumque aduersus illas suffragetur, cum clausulis, quòd de obreptione, subreptione, aut nullitate vitio, seu defectu intentionis, quouis prætextu, quouis colore impugnari non possent, cum clausula sublatæ, & de iure quæstro non tollendo.

4. Tertio, fel. rec. Greg. XIII. prædicta priuilegia confirmauit, & cap. nuper, de decimis derogauit, cui vsque tunc derogatum non fuerat, prout requirebatur, attento quòd in d. c. nuper extet Constitutio Conciliaris Rebuff. de decim. q. 14. n. 36. Rot. decif. 122. & 123. part. 1. Auerf.

5. Ex quibus priuilegijs sæpius à Rota canonizatis constat, prædictam Societatem habere exemptionem non decimandi, etiam aduersus habentem immemorablem cù fama priuilegij, id enim importat illa verba, quibuslibet, & quacumque, quæ tanquam vniuersalia, omnia comprehendunt. l. omnes, C. sine cons. vel relig. l. 1. §. quòd autem, de vi, & vi armat. Socin. consil. 297. num. 5. volum. 2. & habent vim specialis expressionis etiam in casibus, vbi nominatio specifica requiritur. Curt. senior. consil. 49. Crauet. consil. 234. & 297. Siluan. consil. 66. n. 13. & 14. lib. 2. Guttier. d. consil. 5. nu. 3. cum seqq. ponderatis illis verbis, vbi etiam si decime sint Papales, quæ dictio etiam stat augmentatiuè, & ampliatiuè, l. 3. C. de testibus. Gemin. consil. 125. n. 10. & exprimit casum magis dubitabilem, etiam, ff. de verb. signif. Surd. consil. 445. n. 28. Seraph. decif. 530. num. 6. & cum tenor priuilegiorum in primis ponderandus, & inspicendus sit, cap. recipimus, c. parò, de priuileg. verba vniuersalia sunt proprie prout sonant intelligenda, vt notat Angel. in punt. de priuileg. exemptionis in l. fin. vers. tertio queritur, ff. de constit. Princip. quem sequitur Dec alios allegans consil. 113. n. 6. Vnde ab illis abhorret omnis interpretatio restrictiua. Bald. consil. 271. col. 2. vol. 1. Quia verba clara non mutant propriam significationem in priuilegijs, cap. ad audientiam, vbi Abb. n. 2. de decim. Rebuff. de benef. part. 1. tit. de decim. priuileg. & præscrip. n. 8. Sed extenduntur quoque in præiudicium tertij, cap. quauis, de rescrip. lib. 6. cui Summus Pontifex præiudicare potuit, & voluit, Dec. d. consil. 113. n. 7. Rebuff. de decim. q. 14. num. finali, vt patet ex clausulis derogatorijs, præsertim regule de iure quæstro non tollendo.

6. Vnde licet aliàs Rota fenserit, quòd similia priuilegia præiudicarent tantum illis, ad quos spectas ius decimandi de iure communi, cuius Papa scientiam habere præsumitur. Cassad. dec. 1. de priuileg. n. 2. non autem illis, quibus tale ius competit ex priuilegio, vel ex

alio particulari titulo: & ratio est, quia prædicto iuri numquam censetur derogatum per secundum priuilegium, nisi facta de illo speciali mentione, propter præsumptam ignorantiam Pontificis, de curionibus, C. de silentiar. lib. 12. Suar. alleg. 28. n. 9. nouissimè Castill. de tertij reg. c. 36. tom. 7. n. 29.

7. Attamen re postea maturius, perpenla, & inter Dominos discussa, illis visum fuit contrarium, recedendo à decisionibus relatis in decil. huius causæ sub diebus 27. Februarij 1636. & 20. Januarij 1637. §. tamen, & ab alijs relatis per Castill. suprà nu. 40. & merito quia cum finis in decimis antiquis, non est faciendæ mentio in priuilegio exemptionis, ex eo quòd Papa sciebat, vel cogitabat has decimas ab aliquo percipi, & sic quòd præiudicabat iis, quibus de iure communi vel alijs debebantur. Verall. decif. 263. lib. 1. in manuscriptis, vbi allegat. Cassad. in dist. dec. 1. n. 2. de priuileg. Et ideo cum illa verba, aut alijs posita sunt post mentionem iuris communis, verificari non possunt in alio quam in iure speciali. l. ius singulare, vbi Ant. Fab. ff. de legib. gloss. in clem. 1. verb. debitis, de decim. & propterea concludunt cum Cassadoto interpretes, quòd censetur derogatum habenti ius speciale super exactione decimarum, cum id potuerit Papa cogitare. Abb. in cap. dudum, de priuileg. n. 1. Innoc. n. 4. Ioann. Andr. nu. 5. Ancharan. n. 3. Butr. n. 6. Rot. dec. 48. n. 1. & 2. part. 1. & decif. 614. num. 3. part. 2. recent. vbi firmatur, quòd quauis non fuerit facta mentio quòd decime de iure speciali poterant spectare ad aliquem, siue ex priuilegio, donatione vel præsumptione, censetur nihilominus derogatum, & ratio est, quia cum finis in materia de sui natura præiudiciali, iuxta d. decif. 1. Cassad. de priuileg. & Papa concesserit exemptionem à quibuscumque decimis, etiam impositis ad fauorem Imperatorum, Regum, & Ducum, ad quos spectare possunt de iure speciali, certum est, quòd cogitauit de Laicis, præsertim derogando priuilegijs Vniuersitatum, & quibuscumque consuetudinibus: indèque apparet voluisse eximere Societatem à prædictis decimis. Quòd verò potuerit, nefas est dubitare. Crauet. consil. 206. n. 4. & 241. nu. 5. vers. 2. cum alleg. in d. decif. Illustriss. D. mei Decani.

8. Nec obstat quòd Excellentiss. D. Dux habeat immemorabilem pro se cum fama priuilegij, & ita possit allegare infundationem ante Concilium Lateranense sub Alexandro III. de anno 1179. de quo tempore laici erant capaces, ex quo Episcopi, & alij Prælati inferiores poterant eis decimas in feudum concedere, c. cum Apostolica, de his, c. sumi à Prælat. Hostie. in summ. tit. de decim. §. 3. quæritur, circa finem, c. 1. Episcopi, vel Abbatem in vsibus feud. Couarr. lib. 1. var. c. 17. num. 5. Guttier. lib. 1. practico q. 15. per 101. præcipue n. 4. Aragon. 2. 2. q. 87. art. 1. & propterea allegando titulum infundationis non fuerit ligatus priuileg. Ven. Societatis, ex doctrina Ioan. Andr. in c. nuper, n. 4. de decim. vbi Butr. n. 5. Anchar. n. 8. Rot. dec. 48. n. 9. part. 1. recent.

9. Quia cum D. Dux si Laicus, & consequenter incapax decimarum, cap. causam de presc. c. fin. de ver. permu. Rebuff. in v. de decim. q. 10. n. 17. Monet. ead. tralib. c. 5. q. 3. n. 57. ex Theolog. D. Thomæ 2. 2. q. 87. art. 3. Azor. moral. part. 1. lib. 7. c. 34. q. 7. solum potest illas habere vel ex priuilegio, c. ex parte il terzo decim. c. à nobis, c. 1. §. statutus eod. tit. in 6. Guttier. lib. 1. practico. 14. n. 1. & Monet. de decim. d. c. 5. q. 3. n. 83. Valboa in d. c. causam, de presc. n. 36. & 51. vel ex immemorabili cum fama priuilegij, Rip. in c. 2. colum. fin. de iud. idem Monet. d. c. 5. q. 5. & 6. n. 118. & q. 3. n. 74. vers. puero tamen Rot. dec. 215. part. 2. diuers. vel ex infundatione ante Cencil. Lateranense, aut alio aequipollenti titulo Rebuff. q. 11. de decim. n. 79. & 80. Couarr. lib. 1. var. d. c. 17. n. 5. Idem Monet. d. quest. 3. n. 66. cum seqq. De priuilegio non constat, & quatenus de eo cõstaret, censetur

conferetur illi derogatum, etsi in priuilegiis Ven. Societatis, illius nulla fuisset facta mencio, ex supra adductis in §. *aitamen* n. 7.

10. Immemorabilis verò cum fama priuilegij licet constet ex textibus pro parte d. D. Ducis examinatis, non tamen suffragatur: quoniam allegando immemorabilem non dicitur allegare meliorem titulum de mundo, sed titulum ex priuilegio, de quo extat fama, cuique clarè derogatum fuit per Pontificem, qui sciebat has decimas antiquas de iure communi, vel speciali ad aliquem spectare. *Castad. d. decis. i. de priuileg. is cum illis supra allegatis.*

11. Nec ex diuini memorabili cum fama priuilegij inferri potest ad infeudationem præsentem per D. Ducem, super qua olim, & hodie eius informantes insistebant. Quia ultra quod huiusmodi infeudatio in hoc casu videtur impossibilis, ex quo facultas infeudandi concessa Episcopis, siue fuerit prohibita per Concil. Lateranense sub Alexandro III. de anno 1179. siue secundum alios sub Urbano II. de anno 1088. vt notat *Valboa 2. decretal. in cap. causam 7. de prescript. n. 14. 15. & 16. cum segg. Ciaccon. de vit. Pontif. pag. in 430. & 566. & de vtroque tempore constat Cordubam & Lucenam, de cuius decimis agitur, fuisse in potestate Maurorum, à quorum manibus fuerunt recuperatæ de anno 1240. vt testantur historici, & præcipue Mariana de reb. Hispan. lib. 13. c. 1. & Stephan. de Garibay lib. 13. c. 2. & sic ad minus per 60. annos post infeudandi prohibitionem, cessat omnis difficultas, cum non doceatur de aliqua recognitione feudali: nec aliquid deducatur, ex quo appareat decimas fuisse possessas vti feudales: sed solum prætenditur hoc allegati posse vigore immemorabilis. Nec sufficit ista possibilitas, nisi etiam probetur quod D. Dux eas tenuerit vt feudum cum fama inuestituræ ante Concil. Lateranense; ad quem effectum requiritur saltem quod testes deposuissent esse famam quod Dux habuerit in feudum ab Episcopo has decimas ante Concil. Lateranense. *Couarr. lib. 1. var. d. c. 17. n. 6. Rebuff. de decim. q. 13. n. 70. Valboa lib. 2. decretal. in cap. causam 7. nu. 30. & 51. de prescript. & bene ratiocinatur Illustrissimus D. meus Decanus in prima decis. causa §. huic fundamento in fine Rot. decisione 215. part. 2. diuers. & decisione 702. num. 1. part. 2. recent. & ideo merito excluditur allegatio infeudationis.**

12. Nam eo ipso quod quis se restringit ad vnum titulum, prout fecit D. Dux, ad immemorabilem cum fama priuilegij, excluditur præsumptio alterius tituli, scilicet infeudationis Bellamer. *decis. 87. & 293. Rota dec. 731. n. 20. part. 1. diuers. Gregor. decis. 353. n. 19. vbi addent.* Maxime quando vnus titulus excludit alium, prout in præsentibus: quia dum obtinentur decimæ vigore immemorabilis cum fama priuilegij, tunc liberè, & tanquam allodiales possidentur à laico: quando verò possidentur iure feudi, tunc dominium directum remanet penes Ecclesiam, quæ etiam similiter possidet, & dominium vile cum possessione naturali dumtaxat transfertur in laicum, qui possidere dicitur non in Ecclesia. *Berous consil. 11. n. 1. vol. 1.*

13. Nec suffragatur D. Duci, quod dicatur habere prædictas decimas ex titulo oneroso, propter recuperationem terrarum factam à Mauris: cui priuilegio ex tali titulo proueniens non est verisimile Papam voluisse derogare. *Gonzal. regul. 8. gloss. 25. & 28. Castad. dec. 1. de pact. & dec. 4. de priuileg. nouissimè Castill. de tertius. reg. d. c. 36. n. 28. vers. responsio.* Nam quicquid sit, An priuilegium ex causa onerosa concessum censetur derogatum, non facta de eo in secundo mentione; de qua re idem *Gonzal. gloss. 9. §. 2. n. 18. 29. & 49. Carol. de Tap. in l. fin. ff. de constit. Princip. n. 119. cum segg. Greg. Acac. lib. 2. c. 5. ex n. 43. Ferrer. consil. 129. num. 2. lib. 3. Roland. consil. 13. num. 69. vol. 3. Cre-*

scnt. *decis. 285. de priuileg. Rot. decis. 47. nu. 3. lib. 1. latè Castill. supra n. 40. cum segg.* Non applicatur in n. 11 dum ipse Dux se restringit in suis probationibus ad probandam solam immemorabilem cum fama priuilegij: cui censetur derogatum ex supra citatis; & conlequenter non potest se fundare in titulo oneroso, qui censetur exclusus per electionem alterius tituli, ex traditis per addent. ad *Gregor. XV. in dicta decis. 353. num. 19.*

14. His igitur stantibus dixerunt DD. nihil reculare renunciationem factam per Provincialem Priuilegij Societatis à solutione decimarum ad fauorem D. Ducis, Quia ultra quod dicta renunciatio fuit conditionalis ob pactum in ea adiectum, quod confirmari debet auctoritate Apostolica; & sic conditione non adimpleta, illa imperfecta remansit; diluitur penitus obiectum ex defectu potestatis in provinciali transigente, qui id facere non valuit absque consensu Reuerendissimi P. Generalis, penes quem tota residet Religiois auctoritas. Vnde cum versemur in priuilegio concessio ad fauorem totius Ordinis, non autem persone private, statim eidem Ordini fuit ius quæsitum; vt in fortioribus terminis respondet *Rot. in decis. 14. 22. & 23. nu. 2. diuers.* vbi dicitur renunciationem factam priuilegio à solutione decimarum per Carolum Quintum Imperatorem tanquam nimis præiudiciale inuenerat militie non posse subsistere sine eiusdem Religiois seu militie consensu, quamuis fieret reditus ad ius commune: & propterea ex mera simplicitate d. Provincialis non debet præiudicium inferri inueteratæ Religiois, vt bene in decisione causæ coram Illustriss. D. meo Decano sub die 10. Maij 1625. §. Non obstat.

15. Nec aduertantur moderationes priuilegiorum factæ per Sanctæ mem. Leonem XI. & S. D. N. Quoniam emanarunt ad fauorem Ecclesiasticorum, & ita non extenduntur ad laicos, qualis est Excellentiss. D. Dux de Cadona.

Et sic conclusum vtraque parte informante.

DECISIO VII.

Sacra Rotæ Romanae coram R. P. D. Rotas.

In causa Formana Professoris.

Veneris 2. Decembris 1639.

§. 1. Introducto iudicio coram A. C. ad instantiam Pauli & Aurelij de Rolcis contra Conuentum Sancti Augustini Montis Fortini super successione q. fratris Ioannis de Rolcis, pro excludendo dicto Conuentu opponeretur de inualiditate professionis per Paulum, & Aurelium præfatos, & cum articulis esset exemplaris, placuit A. C. consulere Rotam, & dato dubio an collateret de validitate vel inualiditate professionis dicti fratris Ioannis, pro inualiditate adducebantur sequentia.

2. Primò, nullam esse professionem, vt factam non seruata forma Constitutionis Sixti Quinti in ordine la 71. super capienda diligenti informatione parentum, patriæ, vitæ, ac morum, cum approbatione in Capitulo Generali, vel Provinciali, quam Constitutionem inducere formam, annullando professiones alteræ factas, itaut forma ibi præscripta non potuerit alterari, nec immutari, vt firmavit Rota in recent. *decis. 175. n. 4. part. 1.* vbi refert ita fuisse decisum in vna Toletana professionis 27. Februarij 1595. coram bon. mem. Hieronymo Cardinali Pamphilio.

3. Secundò, non costare de professione secuta, ex quo scriptura existens in libro Monasterij, ex qua probatur professio, contineat castaturam circa diem antecessoræ